

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 1. Desumpta ex cap. 10. & 11. lib. Levitici, in queis describitur Interitus Nadab & Abiu, lex abstinencia à vino. Lex de mundis vel immundis animalibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

crymæ in maxillis ejus. Ut juxta Paschasium: compunctionem perfectam interiùs, & affluentiam lacrymarum demonstraret exteriùs, quatenùs non minùs exterior quàm interior homo ad integrum reformatus abluatur. Audi hæc Christiane Lector, qui forsan blandiris tibi de interna animi puritate, per contritionem & confessionem obtenta, non sollicitus de reddendis bonis injustè partis, de malis occasionibus fugiendis, de exsequendis actu externo propositis &c. quæ videantur ad externam puritatem requiri. Ne tamen considerandò, quàm exacta requiratur mundities, tam in quàm externa, inutili diffidentia ab Altari divino removearis: hinc videtur Deus non absque speciali Mysterio in sacra victima homini *pectusculum*, confidentiæ symbolum, cedere: Sicut etiam Israëlita paschalem agnum sumpturi jubebantur baculos in manibus tenere, quibus inniterentur. Si ergo feceris, quantum in te est: interiora mundandò per veram contritionem, confessionem & efficacis propositum, extrinsecis actibus deserendò peccandi occasiones, & alia media, à confessario tibi præscripta applicandò, tunc tolle *pectusculum* confidentiæ, *elevans illud coram Domino*, v. 29, cit. capitis & audacter accede: si quid in te residuæ erit maculæ, depurgabit illud ignis gratiæ, qui *egredietur à Domino super Pectus tuum*.

FASCICULUS XXI.

Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 10. & 11. lib. Levitici, in quæis describitur Interitus Nadab & Abiu, lex abstinentia à vino. Lex de mundis vel immundis animalibus.

N. 130. *Considera I.*

QUòd licet quodvis peccatum grave nos reddat divinò sacrificiò & mensa indignos: omnibus tamen aliis peccatum luxuriæ hoc in passu præponderet;

deret; hinc filii Aaron *Nadab & Abiu* ausi in suis thuribulis offerre alienum Ignem, impuri amoris symbolum, igne divinò consumpti sunt v. 1. capitis cit. consonat proposito nostro Dyonis. Carthus. exclamans: *Va! alienum ignem imponis, & offers: dum rationi tuæ carnalis dominatur affectio, dum aliquid turpiter amas, dum concupiscentiarum fervore exastuas! talis homo igne divinæ Justitiæ meretur absorberi.* Mulier quædam teste S. Cyprianò Serm. de lapsis impuro dedita amoris: cum aliquando indignas manus admoveret pixidi, in qua sacrum Domini corpus fuerat repositum, à proficiente igne deterrita, recedere ociùs est coacta. Quid putas vindictæ sensisset: si sacrilegò ore tantum thesaurum excipere, & in pollutum fœdâ libidine stomachum transmittere ausa fuisset? *cùm in Sacramento uniri debeamus Christo, ait S. Algerus lib. 1. Alt. Sacr. c. 21. Hinc nihil sic adversatur Passioni, ut voluptas, nihil munditiæ, ut fœditas, nihil sic ejus unioni, ut fornicariæ societatis unitas.* Quanta illius vasculi debet esse deformitas, cujus perdendi gratiâ etiam pretiosissimus liquor in eo contentus cum ipso abjicitur in mare, vel in ignem? pretiosius liquor est utique imago Dei, secundum quàm formatus est homo: ea tamen cum in obsceno olîm reperiretur homine, unâ cum ipso fuit abjecta in illud mare spatiosum diluvii, rursumque in Sodomiticis ignes atque incendium. Quanta deformitas hujus sit vitii monstrat ipse deformissimus Dæmon, qui Asmodæum repræsentaturus S. Antonio apparuit in specie horridi & nigri pueri, quò visò audiebatur Antonius dicere: se imposterum cum multò magis contempturum, ex quo ejus fœditatem agnovisset. S. August. deformitatem luxuriæ descripturus, comparat huic vitio addictos homines porcis illis, quos integra Legio Dæmonum permittente Christò Marci 5. occupasse dicitur: verba cit. Doctõris sunt in Epist. Joan. Tract. 6. *Ut ostenderet, Diabolum in eis dominari, qui vitam porcorum gerunt. Porcus nullò magis, quàm lutò & stercore delectatur, terram perpetuò fodens, cœlum nunquam aspicit.* Haud secus homo luxuriæ deditus cœno suarum voluptatum immergitur, & nil nisi carnem sapiens, cœli penitus obliviscitur: amat scelerum fœtorem, ventri que serviens, Deum nullatenus curat. Quare sacre Paginæ ejusmodi peccatores humanò nomine indignos, non nisi carnem vocant, ut legere est Genesis 6. dicente Deò: *Non permanebit spiritus meus in homine in aeternum, quia caro est.* Quid? quòd ipsi Dæmones cum horrore tales aspiciant homines testatur *Cantipratanus lib. 2. apum c. 39. referens: exstitisse quandam fœ-*

Z

minam,

minam, quæ suæ libidini vacatura; cùm secreto se abderet locò, vidit ambigua in luce Cacodæmonem, qui impuritatem illam stomachatus exclamavit *Vah! Psui!* semianimum deinde relinquens disparuit. At reponet quispiam, foedissimo huic vitio deditus juvenis: si Dæmoni bilem movent impuri actus, cur ergò ad exercendos eos adeò inflammat nostra pectora, membra irritat, & pellicit? cur tot tentationibus me totâ die nocteque impetit? edicito turpissimè blatero: nunquid Venatores non abhorrent foetentia mortuorum hominum cadavera? & tamen illa effodiunt, effossa manibus tractant, in certa ordinant loca, ut Hyænas, quas sciunt, horum cadaverum avidissimas esse, in casses agant, Nunquid illi non nauseant excrementa corporis humani? & tamen cùm constet: Pantheras hęc turpissimò pabulò libentissimè vesci, ea illiciti gratiâ per retia disponunt? hinc venatores illud ipsum, quod naturali aliâ inclinatione summè horrent, & detestantur, amore lucri videntur quærere, & amare. Haud secus Cacodæmones, qui in libidinosis foedissimam carnalium voluptatum cupiditatem tanquam naturæ angelicæ & spirituali summè contrariam averfantur, eandem amant tanquam idoneam ad deprædandas hominum animas, & æternis ignibus vexandas. Verùm parva dixissem de maxima turpitudine hujus vitii, nisi dicerem probaremque insuper: non Dæmones, tanquam naturâ suos pueros spiritus, illud abhorre, sed etiam ipsas bestias illud detestari, patique in hominibus non posse. Legatur *Triumphus castitatis die 4. cap. 7.* hanc narrans historiam: adierat vir quidam suæ pertæsus conjugis turpe prostibulum, cùmque expletâ libidine domum reversurus scanderet equum, tantis ille agitari furiis jactarique cœpit, ut ex ephippiò pulsus in terram caderet sessor, eò corporis habitu, alterò pede equi frandò irretitus implexusque adhæresceret. Quò tam miserè irretitò equus præcipiti cursu huc illucque per viam lapidibus stratam volans, caput miseri tantò impetu ad saxa illidit, ut cerebrum ex apertis vulneribus profiliret. Nec prius constitisse visus est, donec ad desertum prostibuli locum rediens, ante ipsius fores mortui deponeret cadaver. Exemplum aliud confirmationis causâ addam priori, quod P. Anton. de Balinghen in Zoopæd. refert: contigisse scribens Romæ imperante Titò, ut elephas nutricii sui uxorem cum adultero Veneri litantem deprehenderet. Tam enorme nefas castum animal non ferre valens, peracutis suis dentibus ambos confodit, occisis deinde stragulâ veste

veste contactis expectabat adventum nutritii, quò visò ocus rejecit stragulam, monstrans turpissima in lecto adulterorum cadavera. Hæc exempla intuens Christiane Lector poterisne ultra pati, ut foedissimus ille Veneris ignis in thuribulo cordis & corporis tui ardeat?

Cùm autem ad nutriendum illum fovendumque nullum magis deserviat vitium Ebrietate; hinc immoderatum vini usum ante omnia fuge, tibi dictum imperatumque putans, quod Deus v. 8. citatis cap. filiis Aaron de servanda à vino abstinentia imperat. Teste Tertull. lib. de Spectac. c. 3. *Duo ista Dæmonia conspirata, conjurataque sunt, ebrietatis & Libidinis.* Joannes Apocal. 17. Vidit mulierem habentem poculum aureum in manu sua, quæ non facibus, non jaculis non lascivis nutibus, non turpi vestitu, sed solò vinò corruptit Regna, illa in suos amplexus trahens: & cum mergendis Ægyptiis totò mari rubrò opus fuerit, in unico tamen hoc poculo Nationes omnium gentium naufragatæ sunt. Ebrietas ad Libidinem traxit, decepit & stravivit, quem tota Sodomia non corruerat. Planè sicut in præcipiti stantem etiam levis impulsus impellit, & agit præcipitem; ita hominem vino immoderate deditum etiam levis parvaque tentatio ad lapsum perducit. Acquiesce ergo Apostoli verbis, fugiendò vinum, in quo est luxuria.

Confidera 2. Te in præcedentibus Doctrinis jam pluriès de fugienda mala societate sedulo admonitum, illos præ cæteris fugere debere homines, qui sequentium animalium, pro immundis à Deo (ut profitetur hinc sacra scriptura) malas proprietates moribus suis exprimunt. Vitare ergo oportet illos, qui instar *Mustellæ*, fraudulenter rapiantis, sunt dolosi: aut instar *Muris* semper corrodentis, ad detractiones sunt proni: aut instar *Chamalæontis*, quod animal dicitur à vento vivere, sunt superbi aut vanæ gloriæ cupidi: aut instar *Talpæ*, super terra semper habitantis, sunt avari: aut instar *lacertæ*, foetentia sepulchra incolentis, sunt lascivi. Cumque omnis peccator se gerat instar *animalis reptilis*: hinc omnis Deo est abominabilis v. 41. cap. citati, de quo Propheta regius canit Psal. 43. *Conglutinatus est in terra venter eorum.* Quis autem vult esse socius illius, cujus aspectum Deus ferre nequit, nì malit pariter Deo exosus abominabilisque esse?